

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ch. K. U.**, zastoupený JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem se sídlem Kralovice, Masarykovo nám. 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 3. 2020, č. j. 60 Az 74/2019-78,

takto:

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Václavu Liksomerovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 3. 2020, č. j. 60 Az 74/2019-78, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2019, č. j. MV-167127-2/OAM-2019. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti. Jednou z těchto podmínek je, že místo pobytu stěžovatele je soudu známo. Z potvrzení o provedení lustrace v informačním systému základních registrů bylo zjištěno, že stěžovatel není veden v evidenci obyvatel, podle evidence cizinců měl stěžovatel poslední známý pobyt na území České republiky do 12. 2. 2015. Z evidenční karty žadatele se podává, že dne 20. 11. 2019 byl v rámci dublinského řízení uskutečněn transfer stěžovatele ze Spolkové republiky Německo do České republiky. Ze sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (přípis ze dne 21. 7. 2020, č. j. 3 Azs 134/2020-33) Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl od 20. 11. 2019 umístěn v Z., ze kterého byl

dne 30. 4. 2020 propuštěn. Policie soudu dále sdělila, že stěžovatel byl s účinností od 5. 3. 2019 z území České republiky natrvalo vyhoštěn; aktuální místo pobytu žalobce jí není známo. Nejvyšší správní soud se za účelem zjištění pobytu stěžovatele dále obrátil na ustanoveného zástupce; ten v přípisu ze dne 19. 7. 2020 (čl. 31 spisu zdejšího soudu) uvedl, že současný pobyt stěžovatele mu není znám. K dotazu na aktuální místo pobytu stěžovatele žalovaný přípisem ze dne 22. 7. 2020, č. j. 3 Azs 134/2020-35, soudu sdělil, že poslední povolený pobyt stěžovatele eviduje na adrese P., a to do 12. 2. 2015. Od tohoto data do 22. 2. 2019 stěžovatel vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody. Stěžovateli bylo dne 5. 3. 2019 pravomocně uloženo správní vyhoštění, rozhodnutí však není vykonatelné („odklad na neurčito“). V současné době není stěžovatel v evidencích Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.

[3] Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce)*. Smyslem citovaného ustanovení je umožnit soudům, aby se meritorně nezabývaly azylovými žalobami těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci a kteří již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004-45). Zastavení řízení v případě naplnění hypotézy § 33 písm. b) zákona o azylu je obligatorní a uplatní se obdobně v řízení o kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007-66).

[4] Nejvyšší správní soud v této věci učinil potřebné úkony ke zjištění aktuálního místa pobytu stěžovatele, avšak bezúspěšně. Za této situace mu proto nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 33 písm. b) zákona o azylu, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., zastavit.

[5] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno.

[6] Krajský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým bylo podání blanketní kasační stížnosti včetně jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Jelikož zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nebyla jeho odměna navýšena o částku odpovídající této dani. Přiznaná odměna bude JUDr. Václavu Liksomerovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2020

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu